

PROGRAM ROBÓT BUDOWLANYCH

Wymiana pokrycia dachowego na wieży kościoła parafialnego p.w. Świętego Krzyża w Bieganowie.

Obiekt: Kościół parafialny

Ogólny zakres robót:

1. Wymiana pokrycia dachowego na wieży kościoła parafialnego z blachy miedzianej gr. 0,60 mm układanej na rąbek podwójny z poprzecznymi zakładami.
2. Wymiana obróbek blacharskich, rynien i rur spustowych
3. Wymiana częściowa zniszczonej konstrukcji drewnianej dachowej
4. Impregnacja grzybobójcza i ognio odporna konstrukcji dachowej
5. Wymiana instalacji odgromowej miedzianej na wieży.

Adres obiektu: Bieganowo 15, 62- 305 Sokolniki

działka nr 91/1 obręb Bieganowo

Nr rejestru zabytku: 951/A decyzja z dnia 04.03.1970 r.

Inwestor: Parafia Rzymsko - Katolicka pw. Świętego Krzyża
Bieganowo 14, 62-305 Sokolniki

Autor:

Miroslaw Remienica

upr. bud. nr UAN.483/8346/II/40/85

zaśw. kons. nr WN 4150/0039/2008 z dn. 31.01.2008 r.

Niniejszy program robót opracowano w oparciu o przeprowadzone wizje lokalne oraz dokumentację techniczno- konserwatorską.

Lipiec 2024 r.

RZECZOZNAWSTWO KOSZTORYSOWE,
PROJEKTY I NADZORY BUDOWLANE
Miroslaw Remienica
Rataje 8, 62-310 Pызdry
NIP 667-100-10-18, REGON 310181600
tel. 513-955-122, email: nadzory.mirek@gmail.com

Podpis

Miroslaw Remienica
upr. bud. w specjalności architektonicznej
i konstrukcyjno-budowlanej
nr upr. bud. UAN 483/8346/II/40/85
nr św. WKP/BO/41-3/01 Poznań
62-310 Pызdry, Rataje 8, ☎ 10 631 2768035

Eqz. No 2

1. DANE OGÓLNE

1.1. OBIEKT

Budynek sakralny - kościół

1.2. ADRES OBIEKTU

Bieganowo 15, 62-305 sokolniki

1.3. INWESTOR

Parafia Rzymsko - Katolicka pw. Świętego Krzyża

Bieganowo 14, 62-305 Sokolniki

1.4. FAZA DOKUMENTACJI

Dokumentacja konserwatorska - program robót budowlanych.

1.5. AUTOR OPRACOWANIA

Mirosław Remienica Rataje 8, 62-310 Pызdry

1.6. DANE DOTYCZĄCE DOKUMENTACJI

Część opisowa – 13 stron

Dokumentacja fotograficzna – 14 szt. fotografii barwnych

Dokumenty autora programu robót – 4 strony

Mapka sytuacyjna – 1 strona

Informacje materiałowe - 2 strony

2. PRZEDMIOT I ZAKRES OPRACOWANIA

Celem i przedmiotem opracowania jest sporządzenie dokumentacji konserwatorskiej - programu robót budowlanych na:

Wymianę zniszczonego, przerdzewiałego, nieszczelnego i zużytego pokrycia dachowego z blachy miedzianej ułożonej na rąbek podwójny z poprzecznymi zakładami, na rąbek podwójny, na tego samego typu materiał i tego samego rodzaju pokrycia. Wymianę zniszczonych, przerdzewiałych i dziurawych rynien i rur spustowych, opierzeń z blachy miedzianej, wymianę uszkodzonych łąt drewnianych i cząstkowych uszkodzonych, zniszczonych elementów konstrukcji drewnianej jak: krokwie, płatwie i ewentualnie deskowanie, odgrzybienie i konserwacja całej konstrukcji drewnianej wieży. Na deskowanie zaplanowano położenie pod blachę **maty tzw. "z makaronem", strukturalnej AIR – Z** powodującej oddychanie materiału. Zaplanowano rozbiórkę uszkodzonych i zniszczonych przewodów instalacji odgromowej na wieży i ich odbudowę z nowych przewodów miedzianych. Zwieńczeniem wieży na kościele jest krzyż osadzony na kuli z miedzi i które to elementy zostaną też poddane renowacji przez zakład specjalizujący się w tej dziedzinie.

W związku z planowanymi pracami dekarско- dachowymi, dokonano oceny stanu ich zachowania. W opracowaniu określono zakres

koniecznych prac oraz przedstawiono technologię i technikę ich wykonania. W celu dokonania szczegółowego przeglądu stanu technicznego i sporządzenia dokumentacji fotograficznej wykorzystano nowoczesnego sprzętu w postaci drona.

Niniejsze opracowanie stanowi fakt, że podczas dokonanej wizji lokalnej i wykonanych zdjęć z drona na budynku w m-cu czerwcu 2024 r. stwierdzono, że dach na wieży kościoła o konstrukcji drewnianej jest pokryty blachą miedzianą ułożoną na rąbek podwójny z poprzecznymi zakładami na rąbek podwójny i wymaga remontu, wymiany blachy na nową. Występują uszkodzenia w pokryciu dachowym, są szczeliny, pęknięcia, dziury, blacha jest przerdzewiała i skruszona. Na strychu wieży są porozkładane wiaderka, garnki do zbierania wody podczas opadów deszczu. Rynny, opierzenia i rury spustowe są w bardzo złym stanie i powstają z tego tytułu zacieki i zawilgocenia, na strychu jak i na elewacji kościoła. Pokrycie dachowe na wieży, rynny, opierzenia, rury spustowe oraz instalacja odgromowa muszą być pilnie poddane wymianie. Wokół krawędzi stromych na dachu wieży przy wymianie pokrycia dachowego należy zamontować płotki przeciw śniegowe, uniemożliwiające spadanie śniegu, na osoby wchodzące lub wychodzące z kościoła oraz poruszające się chodnikami wkoło kościoła.

3. OPIS I HISTORIA OBIEKTU

Kościół Świętego Krzyża w Bieganowie

Kościół w Bieganowie istnieje od ok. 1210. Po raz pierwszy miał być wybudowany przez zasłużony ród Bieganowskich. Wówczas była to świątynia drewniana, pod wezwaniem "Wszystkich Świętych". Około 1729 ówczesny dziedzic Franciszek Kowalski herbu Korab, rozpoczął budowę nowego kościoła, gdyż poprzedni znajdował się w ruinie. Świątynia dobudowana została do wieży od strony wschodniej. W 1731 konsekrował ją biskup poznański Jan Tarło. Tytuł kościoła wymieniony w I wizytacji z 1737 przez archidiakona poznańskiego Kacykowskiego, brzmi: "pod wezwaniem Podwyższenia Krzyża Świętego". Natomiast w dokumentach z II wizytacji, przeprowadzonej przez biskupa Franciszka Ksawerego de Wrba Rydzyńskiego w 1777, świątynię tytułuje się jako: "Znalezienia Krzyża Świętego". Około 1799 świątynia znalazła się w ruinie. Ówczesny ksiądz proboszcz Mateusz Borowicz, przy pomocy

patrona (opiekuna) parafii Jana Bronisza, oraz parafian, przystąpił do całkowitej przebudowy kościoła. Z zewnątrz został on obmurowany, postawiono nową masywną wieżę. Wnętrze kościoła pozostało nadal drewniane. W 1926 odnowione zostało wnętrze kościoła przez nowego patrona Edwarda Grabskiego. W czasie okupacji hitlerowskiej kościół w Bieganowie był zamknięty. Po wojnie w 1945, gdy otwarto kościół, okazało się, iż jest on zniszczony przez grzyb. Borykano się z nim bezskutecznie, budynek kościoła powoli niszczał. W nocy z 1 na 2 stycznia 1982, ok. godz. 23:45 wybuchł pożar. Budynek spłonął w ciągu ok. 30 minut. Ocalała tylko wieża. Po spaleniu kościoła liturgię, za zgodą władz kościelnych i państwowych, odprawiano do dnia 17 lipca 1982 w świetlicy miejscowego Kombinat PGR. 15 marca 1982 położono pierwszy element pod budowę. Szybka odbudowa świątyni możliwa była dzięki pracy parafian, a także pomocy dyrektora Kombinat PGR Bogumiła Paula. Kościół został odbudowany na nowych fundamentach. Wieża, która jako jedyna ocalała, została wyremontowana. Ksiądz biskup Józef Glemp, późniejszy Prymas Polski, w asyście księdza biskupa Jana Czerniaka wmurował 21 kwietnia 1982 kamień węgielny we wnękę kościoła od strony szczytowej. Umieszczono tam również mosiężną tubę wraz z dokumentami. Już 17 lipca, tego samego roku, odbudowa kościoła została zakończona a 25 czerwca 1984 ksiądz prymas Józef Glemp uroczyście konsekrował całkowicie wyposażony kościół. W wieży za tablicą pamiątkową z 1982 zostały zamurowane prochy proboszcza ks. Stanisława Musiała, który został zamordowany w obozie koncentracyjnym Dachau w 1940, a którego ciało zostało odesłane przez hitlerowców rodzinie.

4. OPIS STANU ZACHOWANIA ZABYTKU - WIEŻY

W nocy z 1 na 2 stycznia 1982, ok. godz. 23:45 wybuchł pożar i istniejący budynek kościoła spłonął w ciągu ok. 30 minut. **Ocalała tylko**

wieża. Po spaleniu się istniejącego kościoła drewnianego, 15 marca 1982 położono pierwszy element pod odbudowę kościoła. Szybka odbudowa świątyni możliwa była dzięki pracy parafian, a także pomocy dyrektora Kombinatu PGR Bogumiła Paula. Kościół został odbudowany na nowych fundamentach. Wieża, która jako jedyna ocalała, została wyremontowana wtedy też. Ksiądz biskup Józef Glemp, późniejszy Prymas Polski, w asyście księdza biskupa Czerniaka wmurował 21 kwietnia 1982 kamień węgielny we wnękę kościoła od strony szczytowej pod odbudowę kościoła. Umieszczono tam również mosiężną tubę wraz z dokumentami. Już 17 lipca, tego samego roku, odbudowa kościoła została zakończona a 25 czerwca 1984 ksiądz prymas Józef Glemp uroczystie konsekrował całkowicie odbudowany i wyposażony kościół.

Wieża o wymiarach u podstawy: 645 cm x 690 cm i o wysokości ok. 25 m z roku budowy około 1777 jako jedyna, która ocalała z pożaru, jest budynkiem przylegającym do kościoła, o konstrukcji murowanej z cegły ceramicznej wypalanej na fundamencie kamienno-ceglanym z pasem betonowym na wysokości 70 cm od poziomu terenu wokół budynku. Część elewacji parterowej nie jest tynkowana, cegła jest w dobrym stanie bez ubytków i pęknięć, powyżej I kondygnacji elewacja jest tynkowana zaprawą wapienną i malowana farbą elewacyjną w kolorach jasnym, elewacja na budynku wieży posiada zachowane pierwotne detale architektoniczne(gzymsy, wnęki, obramienia, wypustki, rzeźby świętych), okna z witrażami i drzwi wejściowe do kościoła. Dach wieży jest o konstrukcji drewnianej, wzorze o charakterze konstrukcyjnym naczółkowo- kopulastym, czterobocznym, pokrytym blachą miedzianą gr. 0,6 mm ułożoną na rąbek podwójny na deskowaniu z desek na styk gr. 32 mm, z charakterystyczną szpicą i krzyżem przytwierdzonym do kuli na zwieńczeniu góry wieży. Wieża posiada instalację odgromową, rynny, obróbki blacharskie i rury spustowe

wykonane z blachy miedzianej, które to elementy są przerdzewiałe, nieuszczelne, nie spełniają podstawowych funkcji użytkowych i muszą być wymienione na nowe. Ostatni remont budynku wieży był prawdopodobnie przy okazji odbudowy kościoła w 1984 r. minęło to już 40 lat. Prawdopodobnie pokrycie dachowe na wieży w tym czasie nie było wymienione, odnowione zostały tylko ściany elewacji, tak że pokrycie dachowe wymaga pilnego remontu z wymianą blachy, opierzeń, rynien, rur spustowych i instalacji odgromowej.

Występują uszkodzenia w pokryciu dachowym, są szczeliny, pęknięcia, dziury, blacha jest przerdzewiała i skruszona. Na strychu wieży są porozkładane wiaderka, garnki do zbierania wody podczas opadów deszczu. Rynny, opierzenia i rury spustowe są w bardzo złym stanie i powstają z tego tytułu zacieki i zawilgocenia, na strychu jak i na elewacji kościoła. Pokrycie dachowe na wieży, rynny, opierzenia, rury spustowe oraz instalacja odgromowa która jest skorodowana i poprzerywana, muszą być pilnie poddane wymianie. Konstrukcja drewniana(łaty, deskowanie, krokwie) wymaga odgrzybienia i konserwacji. Wokół krawędzi stromych na dachu wieży przy wymianie pokrycia dachowego należy zamontować płotki przeciw śniegowe, uniemożliwiające spadanie śniegu, na osoby wchodzące lub wychodzące z kościoła oraz poruszające się chodnikami wkoło kościoła.

W najlepszym stanie pod względem zabytkowym zachowała się elewacja i pokrycie dachowe na budynku dobudowanego do wieży w 1984 r.

kościół. Ściany kościoła wykonane z cegły ceramicznej czerwonej nie tynkowane, okna stalowe i dach pokryty dachówką ceramiczną karpiówką ułożoną podwójnie w koronkę są w stanie dobrym.

Wymiana pokrycia dachowego, rynien i rur spustowych, opierzeń dachowych i instalacji odgromowej, konserwacja konstrukcji drewnianej nie naruszy w żaden sposób elementów konstrukcyjnych dachu ani elewacji budynku, oraz nie zaburzy charakteru wizualnego budynku a

przyczyni się do zachowania nienaruszonej struktury obiektu i dzieła zabytkowego ujętego w rejestrze zabytków na długie lata.

Wieża wymaga pilnego i natychmiastowego remontu, w części dotyczącej pokrycia dachowego.

5. WSKAZANIE PRZEWIDZIANYCH ROZWIĄZAŃ BUDOWLANYCH

Systemy dachowe z miedzi. Jednym z najpopularniejszych metali wykorzystywanych przez człowieka, zaraz po żelazie i aluminium, jest miedź. Używana jest w wielu gałęziach przemysłu. Interesują się nią jednak nie tylko inżynierowie czy chemicy, ale również inwestorzy giełdowi, dla których jest istotnym barometrem ekonomii. Miedź warto też mieć na dachu własnego domu. To dobra długoterminowa inwestycja. Dach z miedzi. Konstrukcja dachu pełni odpowiedzialne zadanie – musi wytrzymać zmiany wymiarów pokrycia dachowego wywołane przesunięciami blachy i jednocześnie być w pełni wodoszczelna i odporna na mróz przez długie lata. Arkusze z blachy miedzianej – dają się formować i nie przepuszczają wilgoci. Jak montować. Wymiary arkuszy muszą być dokładnie dopasowane, tak aby złącza umożliwiały przesunięcia wywołane rozszerzeniem termicznym i zabezpieczeniem przed przenikaniem wilgoci wzdłuż owych łączeń. Przy takich rodzajach pokryć dachowych arkuszy blachy nigdy nie wolno łączyć bezpośrednio z warstwą podkładu w sposób, który uniemożliwi przesunięcia. Łączy się je ze sobą przy pomocy rąbków i mocuje do powierzchni przy użyciu uchwytów (żabek/łapek) po zagięciu. To najefektywniejsze rozwiązanie, które zapewni powstawanie przestrzeni dylatacyjnej, zaś arkusze mogą się rozszerzać lub kurczyć bez widocznych deformacji. Dwa rodzaje łączenia blach.

1. Rąbek stojący. Takie rozwiązanie optymalne jest dla dachów o nachyleniu 6-7%. Wykonywany jest on przy użyciu żabki mocującej prostopadle do gzymsu (tzn. wzdłuż linii spadku dachu), która łączy dwa sąsiednie arkusze rąbkiem stojącym podwójnym. Ów system mocujący składa się z tzw. żabek mocujących przymocowanych gwoździami miedzianymi do podkładu, styknie do sąsiednich arkuszy. Żabki te są zaginane razem z arkuszami w trakcie ich łączenia. Dzięki temu arkusze są trwale łączone przy jednoczesnym zapewnieniu możliwości przesunięcia na złączach. Należy pamiętać, aby monterzy pozostawili kilkumilimetrowe odstępy między nimi, w celu zapewnienia miejsca na przesunięcia poprzeczne spowodowane rozszerzeniem cieplnym. Żabki przesuwne są wykorzystywane właśnie przy systemach dachowych z miedzi. Składają się one z dwóch części umożliwiających obopólne przesuwanie, pozwalające na znacznie większe przesunięcia termiczne. Do łączenia ciągłego wzdłuż linii spadku dachu używa się taśm

mocujących. Instaluje się je bezpośrednio do podkładu na całej długości lub w równych odstępach. Następnie arkusze zagina się na nich lub mocuje hakami. Według istniejących norm, odległości między mocowaniami są ustalane przy użyciu prostej zasady: taśmy mocujące muszą być montowane w odstępach równych 330 mm. W praktyce jednak, odległości między taśmami mocującymi są obliczane na podstawie siły wiatru działającej na daną część dachu a także wysokości budynku i nachylenia połaci dachu. W ten sposób można dość łatwo pokryć nawet bardzo skomplikowane powierzchnie dachów. Powstaje wtedy pokrycie jednorodne, a łączenia nie są widoczne.

2. Łączenie na listwach (na łatach) Połączenia na listwach wykonywane są również na brzegach taśm, które jednak nie są bezpośrednio ze sobą połączone, tylko do listew mocowanych gwoździami lub wkrętami do podkładu wzdłuż linii spadku dachu. Taśmy mocujące przypominające literę U układane są pod listwami. Następnie, cała listwa jest przykrywana taśmą łączącą, która lekko wystaje poza jej grubość.

To rozwiązanie ma przewagę nad rąbkami stojącymi ponieważ jest dużo szczelniejsze i może być stosowane nawet na dachach o nachyleniu 3%. To, co jest wspólne dla obu rodzaju połączeń to fakt, iż są wykonane z elementów blachy przyciętych odpowiednio do długości listwy lub prefabrykowanych, profilowanych elementów z taśmy. Występuje także pokrycie wykonane ze specjalnie profilowanych arkuszy podobnych do płyt żłobkowanych wykonanych z innych metali. Montowane są przy użyciu falistych paneli mocowanych do stałych elementów mocujących. Ten system sprzyja szybkiemu montażowi dużych równych powierzchni na wcześniej przygotowanej ramie, a pokryta powierzchnia przypomina pokrycie dachowe wykonane przy użyciu łączy na listwach. Pokrycie dachowe wykonane przy użyciu łączy na listwach lub arkuszy profilowanych umożliwia powstanie ciekawej wielopłaszczyznowej kompozycji dachowej. Nie nadają się one na powierzchnie zaokrąglone czy skomplikowane formy dach

6. WAŻNE ZASADY KRYCIA DACHU BLACHĄ MIEDZIANĄ (forma opisowa i rysunkowa)

Pokrycie blachą miedzianą.

Jest to najtrwalsze pokrycie metalowe. Trwałość tego pokrycia określa się na 300 lat, a nawet więcej. Grubość blachy wynosić powinna 0,55–0,6 mm. Pokrycie połaci dachowych tym materiałem musi być wykonane szczególnie starannie, zgodnie z zasadami współczesnej wiedzy technicznej i sztuki budowlanej.

Ze względu na trwałość pokrycia jest to najtańsze pokrycie dachu. Przez cały ten okres nie wymaga napraw, a więc i ponoszenia nakładów.

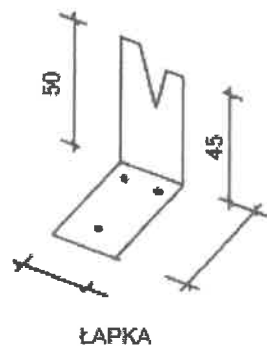
Blacha miedziana stykająca się z jakimkolwiek innym materiałem w obecności wilgoci (np. skraplająca się para wodna) ulega zniszczeniu przez elektrolizę. Arkusze blach łączy się między sobą na rąbek podwójny stojący prostopadłe do okapu i na rąbek podwójny leżący równolegle do okapu. Niezbędna jest wentylacja dolnej płaszczyzny blachy. Dlatego do deskowania należy stosować deski o szerokości nie większej niż 15 cm z odstępami między nimi 1–2 cm dla umożliwienia odprowadzenia pary wodnej skondensowanej od spodu na blasze pokrycia.

Wskazane jest stosowanie gwoździ miedzianych do przybijania desek do krokwi. Mogą być gwoździe stalowe, ale muszą być głęboko wbite w deski dla uniknięcia styku z blachą pokrycia. Podkład pod pokrycie z blachy miedzianej powinien być wykonany z desek łączonych na wpust lub przylgę. W uzasadnionych przypadkach przy odpowiedniej sztywności podkładu dopuszcza się układanie desek na styk". Cienka elastyczna blacha miedziana przy zbyt mało sztywnym podłożu może ulec uszkodzeniu.. Blacha miedziana jest bardziej odporna na pęknięcie. A poza tym generalną zasadą jest chodzenie po dachu nie po jego pokryciu lecz po ławach dachowych zwanych ławami kominiarskimi, bo służą do dojścia do kominów. W innym celu nie ma potrzeby chodzić po dachu. Jeszcze dla lepszego zrozumienia zjawiska niszczenia blachy miedzianej przez elektrolizę, która ma miejsce przy styku blachy miedzianej z innymi metalami w obecności wilgoci należy wyjaśnić zagadnienia związane z ogniwami galwanicznymi. Każdy metal charakteryzuje się normalnym potencjałem elektrodowym. Zestawienie metali wg wielkości tego potencjału nazywa się szeregiem napięciowym metali. Ponieważ nie ma metody dla określenia wielkości potencjałów oddzielnych elektrod, przyjęto określenie wartości potencjału elektrody z danego metalu w odniesieniu do wzorca, jakim jest elektroda wodorowa o potencjale równym zeru. Im większa jest różnica potencjałów dwóch różnych metali, tym większa jest szybkość korozji. W zasadzie potencjał metalu zanurzonego w elektrolicie zależy od stężenia roztworu, ale okazuje się, że większy wpływ ma jednak rodzaj metalu. Jeżeli mamy ogniwo z dwóch różnych metali, to posługując się danymi możemy określić, który z metali ulega niszczeniu. W ogniwie cząstki metalu przemieszczają się do elektrody dodatniej tj. anody do elektrody ujemnej tj. katody. W przypadku styku blachy miedzianej z łebkiem ocynkowanego gwoźdźka papowego, powstaje ogniwo o różnicy potencjałów $+0,35$ i $-0,76$ co daje wartość $1,11$ V.

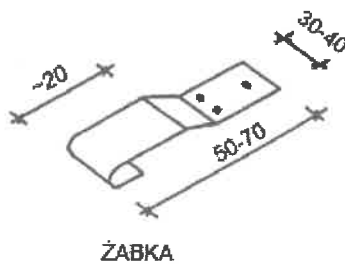
Potencjał elektrolityczny materiałów nazywany jest też elektrolitycznym szeregiem napięciowym. Dwa metale o różnych potencjałach elektrolitycznych w obecności elektrolitu tworzą ogniwo galwaniczne zwane ogniwem korozyjnym. W przypadku dwóch metali takich jak miedź

i cynk lub miedź i żelazo i obecności wody, gdy powstaje ogniwo galwaniczne, prąd korozyjny przepływa od elektrody dodatniej (anody) jaką jest miedź do elektrody ujemnej (katody) jaką jest cynk lub żelazo. Zatem cząstki miedzi przechodzą na materiał katodowy i w tym miejscu (w miejscu styku metali) powstaje w blasze miedzianej ubytek korozyjny, popularnie mówi się, że została „wypalona dziura”. Zatem ile styków blachy miedzianej z papiakami, tyle dziur w blasze. Przy znacznej różnicy potencjałów wielkość siły elektromotorycznej ogniwa galwanicznego utworzonego z dwóch różnych metali może być duża i szybkość korozji także bardzo duża.

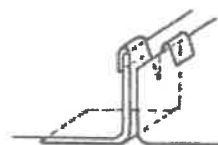
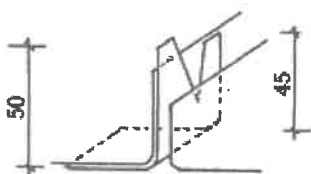
W metalach występują różne typy korozji. W przypadku pokryć dachowych blachą, występuje tzw. korozja punktowa. W tym przypadku powierzchnia zniszczenia jest bardzo niewielka w postaci wżerów, ale jest niebezpieczna, ponieważ metal ulega niszczeniu w głąb znacznie szybciej niż przy korozji powierzchniowej. Tak wynika z teorii, a w praktyce spotkać się można z opinią, że nie warto pokrywać dachów blachą miedzianą ze względu na jej nietrwałość, po kilkudziesięciu latach wszędzie przecieka. Kończąc to wyjaśnienie, należy jeszcze raz podkreślić że trwałość pokrycia blachą miedzianą zależy wyłącznie od poprawności wykonania pokrycia połaci dachowych.

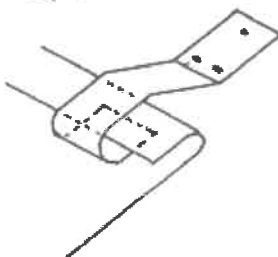
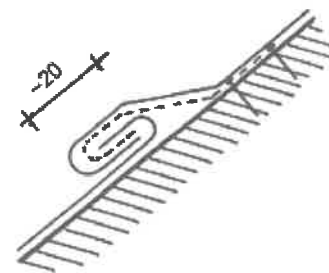
ŁAPKA

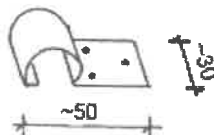
ŻABKA

MOCOWANIE ŁAPKAMI

MOCOWANIE ŻABKAMI

ŁAPKA DO POŁĄCZEŃ NA ZWOJE

Mocowanie blach do podłoża przy pomocy łapek i żabek.

Prawidłowość ta polega na:

- stosowaniu desek na podłożu nie szerszych niż 15 cm,
- stosowanie odstępów (wentylacyjnych) między deskami,
- głębokie dobijanie gwoździ mocujących deski do krokwi,
- zastosowanie przestrzeni wentylacyjnej przy normalnym strychu,
- stosowanie otworów wentylacyjnych nawiewnych przy okapie i wywiewnych w kalenicy dla przestrzeni wentylacyjnej przy ociepleniu

połaci dachowych w przypadku użytkowego wykorzystania poddasza. Błędne jest stosowanie folii lub papy na deskowaniu bezpośrednio pod blachą.

Źle wykonane pokrycie dachowe blachą miedzianą kiedy w obecności wilgoci skondensowanej na spodzie blachy powstaje ogniwo galwaniczne na styku z papiakami ocynkowanymi stosowanymi do przybijania papy, szybko ulega niszczeniu przez korozję. Jest to tzw. korozja wżerowa czyli korozja na stosunkowo małych powierzchniach metalu. W wyniku takiej korozji po około 50–60 latach w blasze miedzianej jest tyle dziur ile jest gwoździ papowych na dachu. Poza tym papa lub folia pod blachą uniemożliwia odparowanie i usunięcie wilgoci, a jednocześnie nie zabezpiecza przed przenikaniem wody powstałej ze skroplonej pary wodnej od spodu blachy, ponieważ jest podziurawiona gwoździami od mocowania blachy pokrycia do podłoża z desek. Ściekająca po papie woda powoduje zawilgocenie (i gnicie) konstrukcji drewnianej dachu w jego dolnej części. W ten sposób oprócz szybkiego niszczenia blachy następuje ciągłe zawilgocenie konstrukcji drewnianej dachu. Wiadomo, że wilgoć w drewnie sprzyja rozwojowi grzybów działających destrukcyjnie na ten materiał.

Widać stąd, że przy poprawnym wykonaniu pokrycia dachu blachą, jego trwałość jest wielokrotnie większa, a samo wykonanie pokrycia znacznie tańsze. Zbędny jest zakup papy i gwoździ papowych oraz zbędny jest transport poziomy i pionowy tych materiałów, a także stosunkowo droga robocizna przy kryciu papą i niczym nie uzasadnione wydłużenie czasu wykonywania robót pokrywczych.

W tym, że jest to bardzo istotny problem udowodniono i teoretycznie i praktycznie. A twierdzenie o tyle jest uzasadnione, że powszechnie spotyka się błędne wykonawstwo robót pokrywczych z zastosowaniem blachy, szczególnie miedzianej.

7. WSKAZANIE PRZEWIDZIANYCH DO ZASTOSOWANIA METOD, MATERIAŁÓW I TECHNIK, zakres robót w kolejności technologicznej a mianowicie:

- ustawienie rusztowania o wysokości do 25 m dla dachu
- rozebranie pokrycia z blachy miedzianej na całej wieży
- demontaż rynien, opierzeń, rur spustowych, instalacji odgromowej
- ewentualna wymiana ołacenia dachu
- ewentualna wymiana elementów konstrukcyjnych dachu – cząstkowa część krokwi, deskowania
- wywóz gruzu z terenu budowy
- impregnacja grzybobójcza i ogniochronna konstrukcji drewnianej dachu
- montaż maty strukturalnej pod blachę miedzianą

- montaż nowego pokrycia z blachy miedzianej patynowej gr. 0,60 mm na rąbek podwójny z poprzecznymi zakładami na rąbek podwójny
- montaż rynien dachowych półokrągłych o śr. 15 cm z blachy miedzianej gr. 0,60 mm
- montaż obróbek przy szer. w rozwinięciu ponad 25 cm z blachy miedzianej gr. 0,60 mm
- montaż płotków przeciw spadaniu śniegu z dachu na krawędziach stromych dachu
- montaż rur spustowych okrągłych śr. 15 cm z blachy miedzianej gr. 0,60 mm
- montaż nowych wsporników instalacji odgromowej z miedzi na dachu stromym krytym blachą do punktu kontrolnego
- montaż przewodów instalacji odgromowej z miedzi (drut) na uprzednio zamocowanych wspornikach do punktu kontrolnego
- pomiary instalacji odgromowej.
- renowacja krzyża i kule od krzyża
- rozebranie rusztowania
- uporządkowanie terenu budowy po robotach dachowych.

Usunąć wszelkie występujące uszkodzenia w więźbie dachowej, usunąć zawilgocenia, zabrudzenia metodami chemicznymi i mechanicznymi, przy zastosowaniu past spulchniających powierzchnie wtórne, zmywaczy niepolarnych np. / **skansol, abbeizer** / lub innych środków parametrowo równoważnych. Wymienić częściowo uszkodzoną i zniszczoną część więźby dachowej, wymienić ewentualnie łąty na nowe, wymienić część zniszczoną krokwi, deskowania, całość wypoziomować i wyrównać, przygotować pod blachę. Zaimpregnować drewno (łąty, krokwie, deskowanie, itp.) strukturalnie i wzmacniająco odpowiednimi akrylatami w rodzaju np. **Paraloidu** w ksylenie/ roztwór od 8 do 12 % / i malować środkami **Sadolin Basic i 33 V-** bezbarwnie lub użyć innych środków parametrowo równoważnych. Ułożyć nową blachę zgodnie z zaleceniami jak opisano wyżej. Założyć instalację odgromową z wykorzystaniem zwodów i połączeń istniejących i wykonać badania skuteczności działania z protokołem pomiarów. Wypełnić braki i uzupełnić miejsca w pasach przyściennych, gzymsowych na dachu nowym tynkiem, zaprawą wapienną typu np. „**Universalputz** „, firmy niemieckiej KEIM z przedstawicielstwem w Polsce lub użyć innych środków parametrowo równoważnych. Naprawić ubytki w gzymsach tynkiem j.w. oraz wypełnić pęknięcia i szpary masą wapienną typu np. **Fugenmörtel** lub innymi środkami parametrowo -równoważnymi. W przypadku stwierdzenia podczas remontu dachu że niektóre elementy konstrukcyjne drewniane dachu są uszkodzone w części(drewno uległo korozji biologicznej) to te

elementy lub końcówki (krokwi, słupów, mieczy, podwalin, belek) należy zabezpieczyć lub wymienić na nowe.

Po zakończeniu remontu dachu , teren wokół należy oczyścić i uporządkować oraz przywrócić do stanu pierwotnego, naprawić i oczyścić przejścia i dojścia do kościoła.

Rozpoczęcie prac może nastąpić po uzyskaniu pozwolenia Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków z siedzibą w Poznaniu który zaakceptuje proponowany program robót budowlanych. Następnie należy wystąpić do Starostwa Powiatowego we Wrześni o wydanie pozwolenie na wykonanie robót. Należy określić przypuszczalny termin rozpoczęcia robót oraz przewidywany termin zakończenia.

Do wymiany pokrycia dachowego należy zastosować sprawdzone i atestowane materiały budowlane. Podczas prac remontowych dachu, teren wokół obiektu należy ogrodzić, ustawić tablice informujące o remoncie i zagrożeniach, o pracach na wysokości. Do prac można przystąpić po uzyskaniu odpowiednich pozwoleń od Konserwatora Wojewódzkiego i Starostwa Powiatowego we Wrześni.

8. WYKONANIE OPISOWO-FOTOGRAFICZNEJ DOKUMENTACJI do Konserwatora Wojewódzkiego w Poznania i Inwestora.

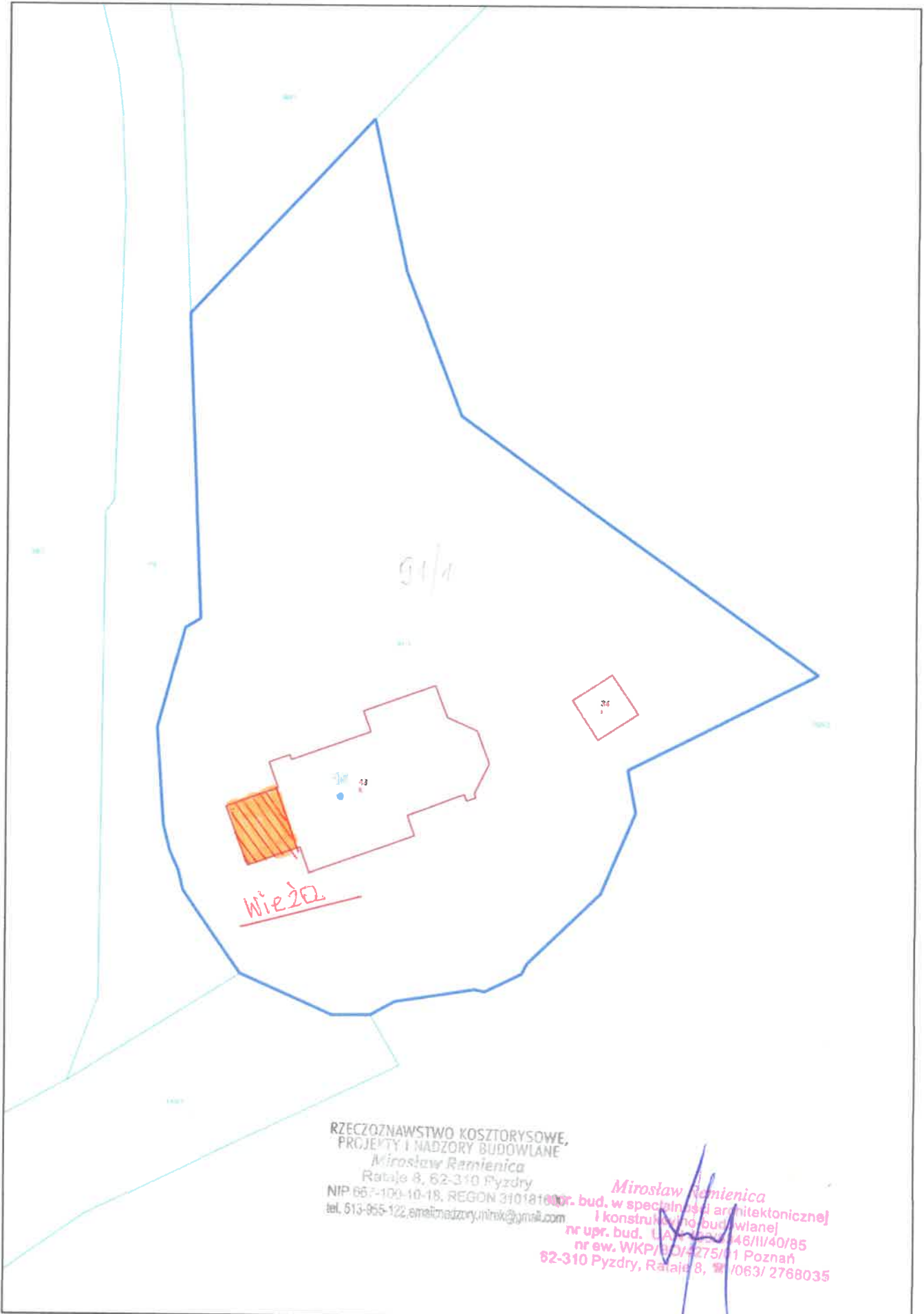
Prowadzenie robót budowlanych przy zabytku wymaga zgłoszenia rozpoczęcia robót jak i zakończenia robót oraz odbioru robót przez służby konserwatorskie w Poznaniu.

Wszystkie prace należy wykonywać pod nadzorem uprawnionego kierownika budowy, inspektora nadzoru i przy konsultacji z Konserwatorem Wojewódzkim w Poznaniu. Osoby wykonujące prace winny posiadać doświadczenie zawodowe przy obiektach zabytkowych, posiadać badania lekarskie pozwalające wykonywać prace na wysokości, być przeszkolonymi w zakresie BHP i P-poż.

Rusztowania winny być montowane zgodnie z przepisami. Na użyte materiały należy przedstawić certyfikaty i deklaracje zgodności. Do wykonania robót należy zastosować materiały certyfikowanych firm.

RZECZOZNAWSTWO KOSZTORYSOWE,
PROJEKTY I NADZORY BUDOWLANE
Mirosław Remienica
Rataje 8, 62-310 Pzdry
NIP 667-100-10-18, REGON 310181600
tel. 613-955-122, email: nadzory.mirek@gmail.com

Opracował:
Mirosław Remienica
upr. bud. w specjalności architektonicznej
i konstrukcyjno-budowlanej
nr upr. bud. UAN 483/846/III/40/85
nr ew. WKP/BU/4275/0 Poznań
62-310 Pzdry, Rataje 8, ☎ 663/ 2768035

RZECZOZNAWSTWO KOSZTORYSOWE,
PROJEKTY I NADZORY BUDOWLANE
Miroslaw Ramienica
Rataje 8, 62-310 Pызdry
NIP 667-100-10-18, REGON 310181600
tel. 513-055-122, email: nadzory.pirnik@gmail.com

Miroslaw Ramienica
Inż. bud. w specjalności architektonicznej
i konstrukcyjno-budowlanej
nr upr. bud. U.A. 146/II/40/85
nr ew. WKP/30/4275/11 Poznań
62-310 Pызdry, Rataje 8, tel. /063/ 2768035

BIEGANOWO par. pw. Świętego Krzyża

Dekanat wrzesiński II

62-305 Sokolniki
Bieganowo 14
tel: 61 438 59 87
e-mail: 2wrzesnia1@archidiecezja.pl

Duchowni pracujący w parafii

Proboszcz: ks. Mariusz WIŚNIEWSKI

Porządek Mszy św.

Niedziele: 8:00, 11:30

Rys historyczny

Świątynia istniała tu już od około 1210 roku, a ufundował ją zasłużony ród Bieganowskich. Ów kościół zbudowany był z drewna i nosił wezwanie Wszystkich Świętych. Następna świątynia ufundowana została przed 1424 rokiem – była wielokrotnie odnawiana i odbudowywana po zniszczeniach. Kolejny, nowy kościół zaczął wznosić około 1729 roku ówczesny dziedzic bieganowskich włości Franciszek Kowalski. Świątynia dobudowana została do wieży od strony wschodniej. W 1731 roku konsekrował ją biskup poznański Jan Tarło. Niestety, pod koniec XVIII wieku kościół znalazł się w ruinie i ówczesny proboszcz wraz z parafianami podjęli się trudu tego, przebudowy – z zewnątrz został obmurowany, powstała nowa masywna wieża, w 1926 roku odnowiono wnętrze.

Po zakończeniu II wojny światowej kościół był w opłakanym stanie i na domiar złego, w styczniu 1982 roku wybuchł pożar, który strawił niemal cały obiekt – ocalała tylko wieża. Szybko jednak, bo już w marcu 1982 roku, przy ofiarnej pomocy parafian podjęto działania na rzecz odbudowy kościoła – został wzniesiony na nowych fundamentach, wyremontowano też ocalałą wieżę. 25 czerwca 1984 roku Prymas Polski Józef Glemp dokonał uroczystego aktu konsekracji nowej świątyni.

Święto patronalne:

Podwyższenie Krzyża Świętego, 14.09

RZECZOZNAWSTWA I KOSZTORYSDWIE
PROJEKTY I WYKONANIE BUDOWLANYCH
A. Immałwa
Rejon 3, 62-100 Białogóra
NIP 66-100-10-15, KRS 0000181600
tel. 510-865-122, email: biuro@immałwa.pl

Parafia Bieganowo swoimi początkami sięga prawdopodobnie XIII wieku. Z dostępnych źródeł historycznych wiadomo, iż około roku 1210 istniał już kościół w Bieganowie. Po raz pierwszy miał być wybudowany przez zasłużony dla kraju ród Bieganowskich. Wówczas była to świątynia drewniana pod wezwaniem Wszystkich Świętych. Na przełomie XVII/XVIII wieku kościół w Bieganowie popada w ruinę. Być może przyczynę tego stanu należy łączyć z faktem, że w tym właśnie okresie przedstawiciele rodziny Bieganowskich przestają być właścicielami wsi. W związku z tym około 1729 roku ówczesny dziedzic, Franciszek Kowalski herbu Korab rozpoczyna budowę nowego kościoła. Świątynia dobudowana zostaje do wieży od strony wschodniej. W roku 1731 konsekrował ją biskup poznański Jan Tarło. Pierwszym duszpasterzem po restauracji był zakonnik, ks. Augustyn Wyszowski z Biechowa. Tytuł kościoła, wymieniony w sprawozdaniu z I wizytacji dokonanej w 1737 roku przez archidiacona poznańskiego Kacykowskiego brzmi: pod wezwaniem Podwyższenia Krzyża Świętego. Natomiast w dokumentach z II wizytacji, przeprowadzonej przez biskupa Franciszka Ksawerego de Verbno – Rydzyńskiego w roku 1777, świątynię tytułuje się jako: Znalezienia Krzyża Świętego. Około 1799 roku świątynia ponownie znajduje się w ruinie. Ówczesny ksiądz proboszcz Mateusz Borowicz przy pomocy patrona parafii, Jana Bronisza, oraz parafian przystępuje do całkowitej przebudowy kościoła. Z zewnątrz zostaje on obmurowany. Wnętrze kościoła pozostawiono drewniane, wymurowano także nową masywną wieżę. Po 1815 roku w związku ze zmianami granic po utworzeniu Królestwa Kongresowego parafia Bieganowska zostaje odłączona od dekanatu pyzdrowskiego a przyłączona do miłosławskiego. W 1821 roku do parafii zostają włączone następujące wsie: połowa Szamarzewa, Borkowo, Gałęzewo i Kolonia (część Sokolnik). W latach 1833-35 ówczesny dziedzic Bieganowa, Sergiusz Joachim Bronisz przeprowadza w swoich dobrach reorganizację majątku której m.in. nadaje probostwu nowe ziemie. Dzięki temu dobrobyt materialna parafii znacznie się poprawia. 12.03.1837 roku proboszczem Bieganowskiej parafii zostaje mianowany ks. Adam Janowski, proboszcz parafii pod wezwaniem św. Mikołaja w Ziechance. Od tego momentu datuje się początek unii personalnej obu parafii, która nieprzerwanie trwa po dzień dzisiejszy.

RZECZNIWSTW
 C.JEJYI NADZ
 A. Inna, w
 Ratusza 3, 62-3
 10-18, 10-18
 tel. 613-955-122, email: nau
 OSZTORYSOWE
 Y BUDOWLANE
 ienica
 310 81600
 .mira

18

W 1882 roku przy drodze do Ziennca założono obecny cmentarz grzebalny. W 1923 roku Edward Grabski i jego żona Janina fundują dwa nowe dzwony w miejsce poprzednich, zarekwirowanych w czasie I wojny światowej i nigdy nieodzyskanych. W latach 1926-1927 gruntownie odnowione zostaje przez patrona Edwarda Grabskiego wnętrze kościoła, a rok później sponsoruje on budowę obecnej plebani. W listopadzie 1934 roku posługę duszpasterską w parafii rozpoczyna ostatni przedwojenny proboszcz, ksiądz Stanisław Musiał, który zostaje aresztowany w 1939 roku i zamęczony w obozie koncentracyjnym w Dachau 24 grudnia 1940 roku. Prochy proboszcza wysłane rodzinie przez hitlerowców zostały zamurowane w wieży za tablicą pamiątkową 5.07.1964 roku. Aktu tego dokonał ks. kanonik Kazimierz Kinastowski, ówczesny dziekan dekanatu wrzesińskiego. W czasie okupacji hitlerowskiej kościół w Bieganowie jest zamknięty. Parafianie gromadzą się w świątyni w Grabowie Królewskim, który jako jedyny w okolicy jest czynny. Po wojnie w 1945 roku, gdy otwarto kościół, okazało się, że jest on zniszczony przez grzyb. Duszpasterze parafii bezskutecznie borykali się z grzybicą, która zniszczyła budynek kościoła. Konieczna była kolejna renowacja kościoła. 4.03.1970 roku kościół w Bieganowie zostaje wpisany do rejestru zabytków pod numerem 951/A. 24-25.04.1979 roku Bieganowscy parafianie niezwykle uroczysto podejmuje w swojej parafii kopię obrazu Matki Boskiej Częstochowskiej, która od 29.08.1957 roku peregrynuje po wszystkich parafiach na terenie całej Polski. W nocy z 1 na 2 stycznia 1982 ok. godz. 23:45 wybuchł pożar kościoła. Budynek spłonął w ciągu ok. 30 minut. Ocalała tylko wieża. Kościół został podpalony przez pracowników Służby Bezpieczeństwa (MSW). Prawdopodobnie nastąpiła pomyłka, planowano podpalenie świątyni w Biechowie. Po pożarze liturgie, za zgodą władz kościelnych i państwowych, odprawiano do dnia 17 lipca 1982 w świetlicy PGR-u Bieganowo. 15 marca 1982 położono pierwszy element pod budowę. Szybka odbudowa świątyni możliwa była dzięki pracy parafian, a także pomocy pracowników Kombinatu PGR Bogumila Paula. Kościół został odbudowany na dotychczasowych fundamentach. Wieża, która jako jedyna ocalała, została remontowana. 21 kwietnia ksiądz Prymas Józef Glemp w asyście księdza Dziekana Jana Czerniaka wmurował kamień węgielny w rewalbrze, środkowej ścianie trójbocznej absydy. Umieszczono tam również moździerz tubę wraz z dokumentami. Już 17 lipca tego samego roku odbudowa kościoła została zakończona. Na odpust Przemienienia Pańskiego ksiądz biskup Jan Czerniak poświęcił Świątynię i sprawował Ofiarę Eucharystyczną.

Agnieszka Zomierisid (na podstawie opracowań Marka Błaszczaka)

PRACOWNIA WSTAWIENIA I KOSZTORYSOWE,
KONSTRUKCJI I BUDOWLANE
Miroslaw Błaszczak
Rabala 8, 62-030 Pizdzy
NIP 687-104 10-18, 14 620 30 16 1600
tel. 513-955-122, email: pna@pna.pl, pna@pna.pl

18

MEZAN
PROJEKTANT
ANNA KUCYK
NIP 661-000-1018, Rybnik
ul. Świerkowa 122, email: kuczka@wp.pl

Handwritten signature in blue ink.

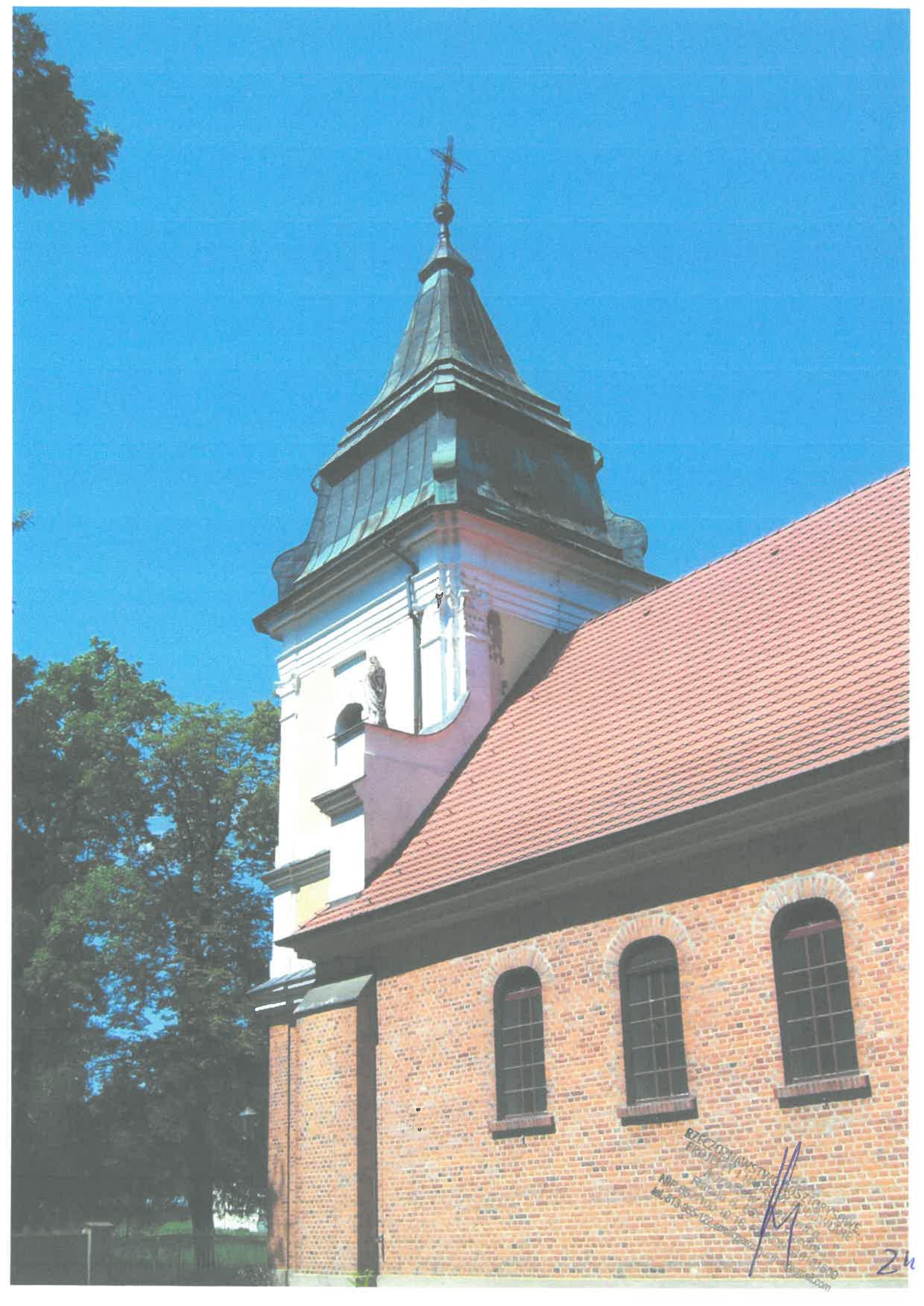

Handwritten signature and text in the bottom right corner, including the number 22.

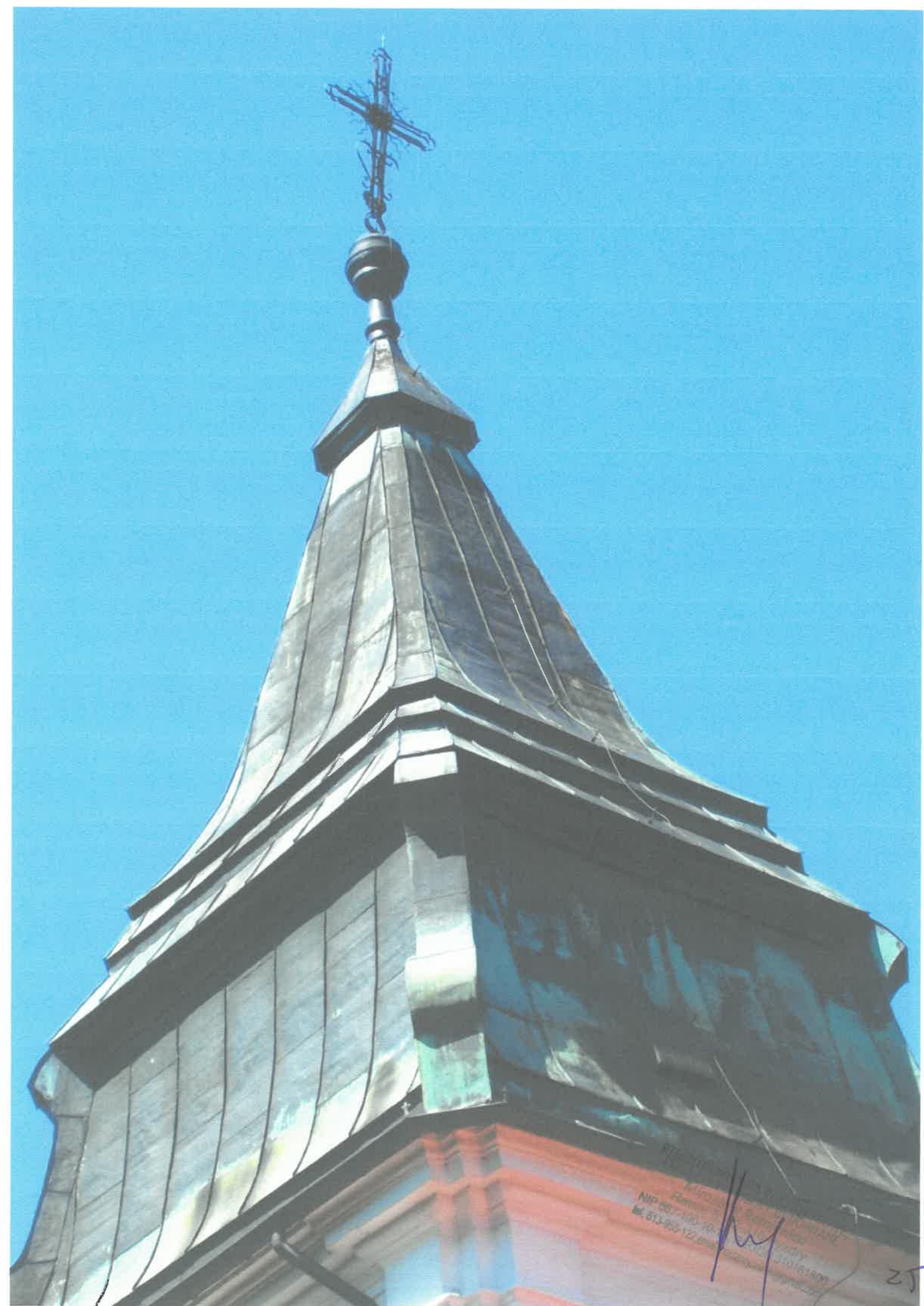
GENIUSZ KOSZTORYSOWE
BIURO I NADZORY BUDOWLANE
Mirostrowo, ul. Armii Krajowej 10
Rejon 3, 62-030 Polkowice
tel. 513-955-122, email: geniusz@geniusz.pl

[Handwritten signature]

Biuro Architektoniczne
MIR 2000
ul. 078-055-122
www.mir2000.com

Zh

Województwo Śląskie
Urząd Marszałkowski
ul. Piłsudskiego 12
40-005 Katowice
tel. 033-855-122
fax 033-855-123
e-mail: biuro@um.silesia.pl

[Handwritten signature]

25

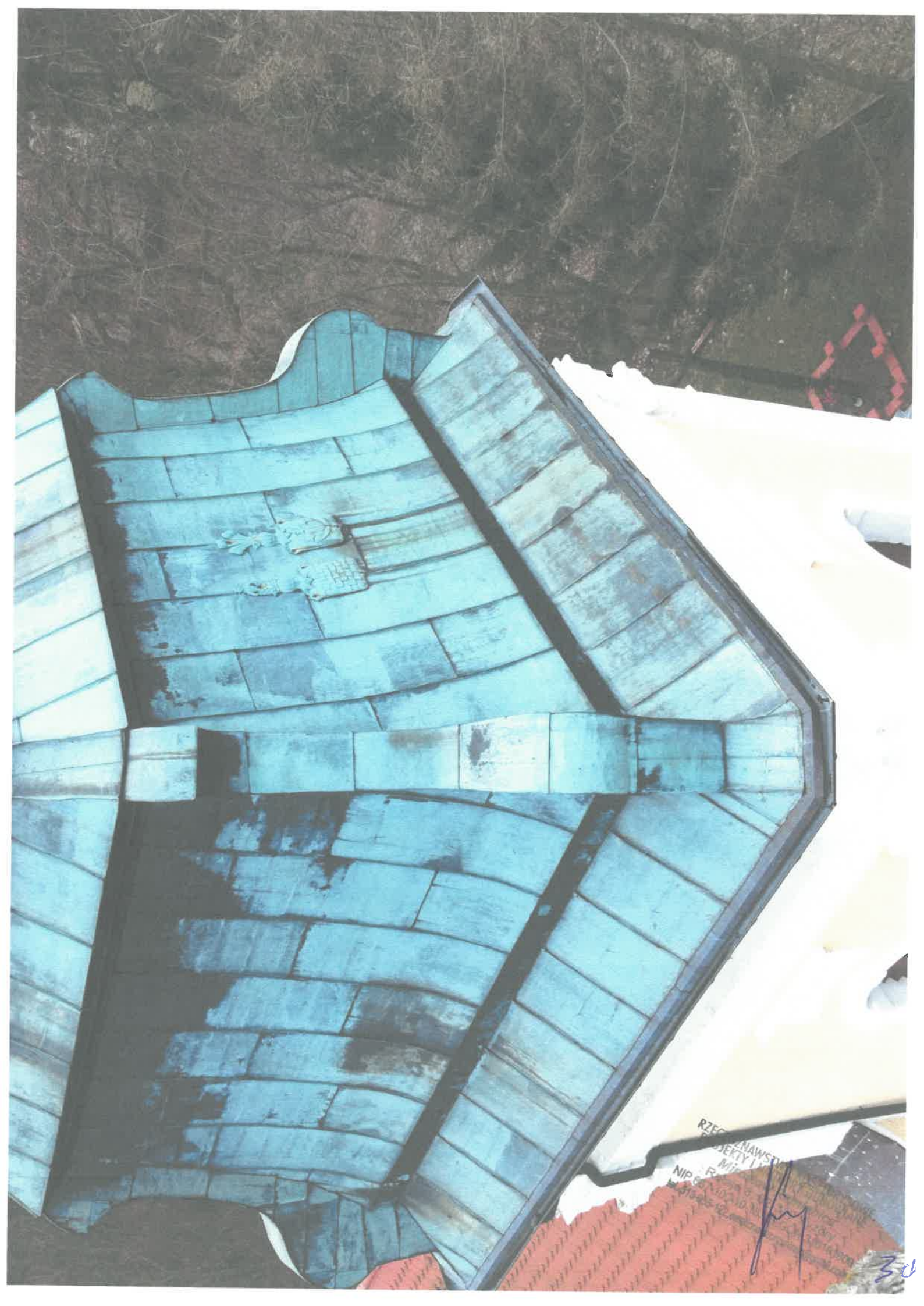

REPRODUCED FROM THE
MAY 1981
27

RZECKI
SZTORYSOWA
ul. DULCIANA
10-110

[Handwritten signature]
28

RZECZNIWAWSKI
BIURO
OBJEKTY I

NIP: 66-100-10-10
ul. 31-go Stycznia 12

[Handwritten signature]

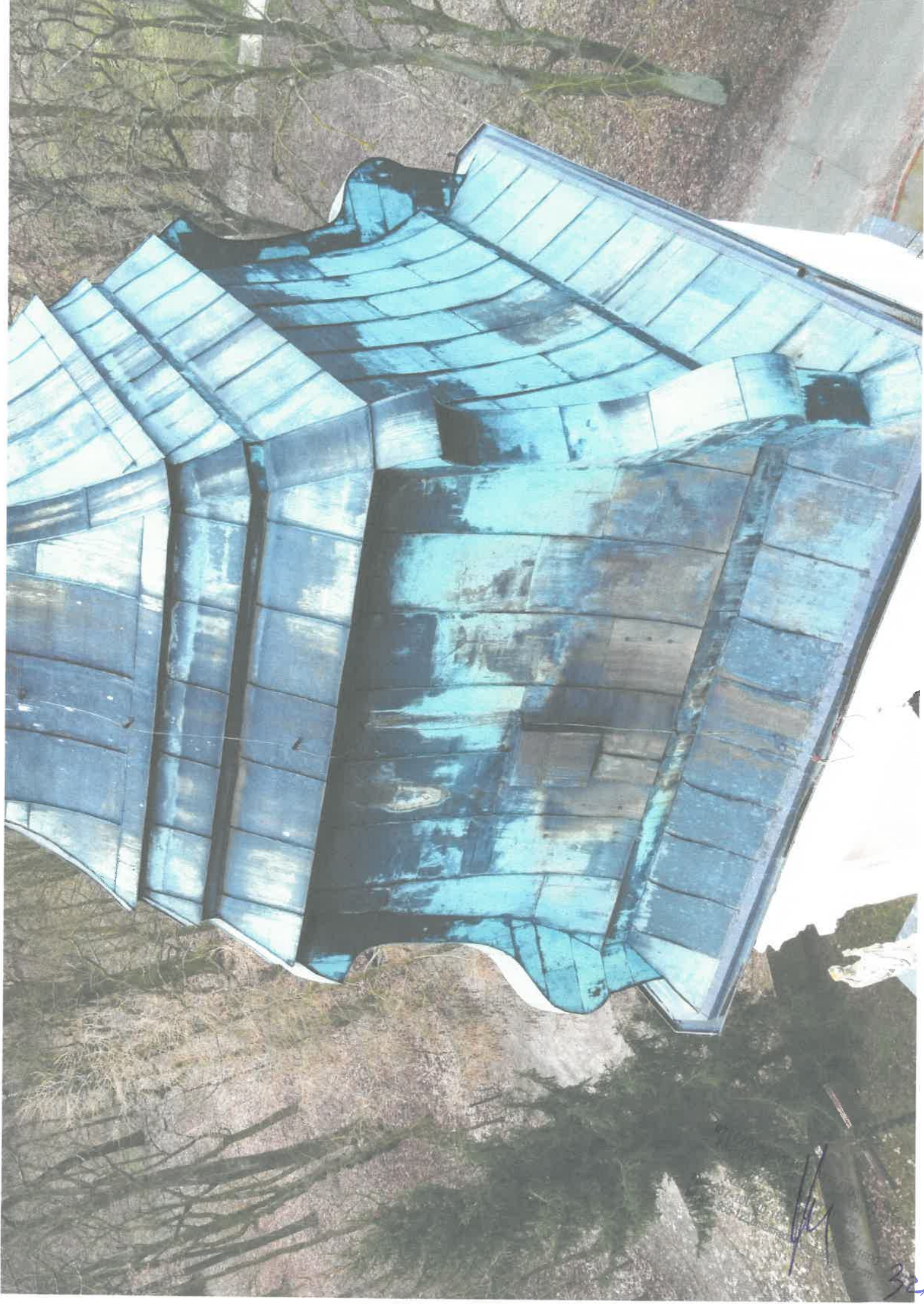
30

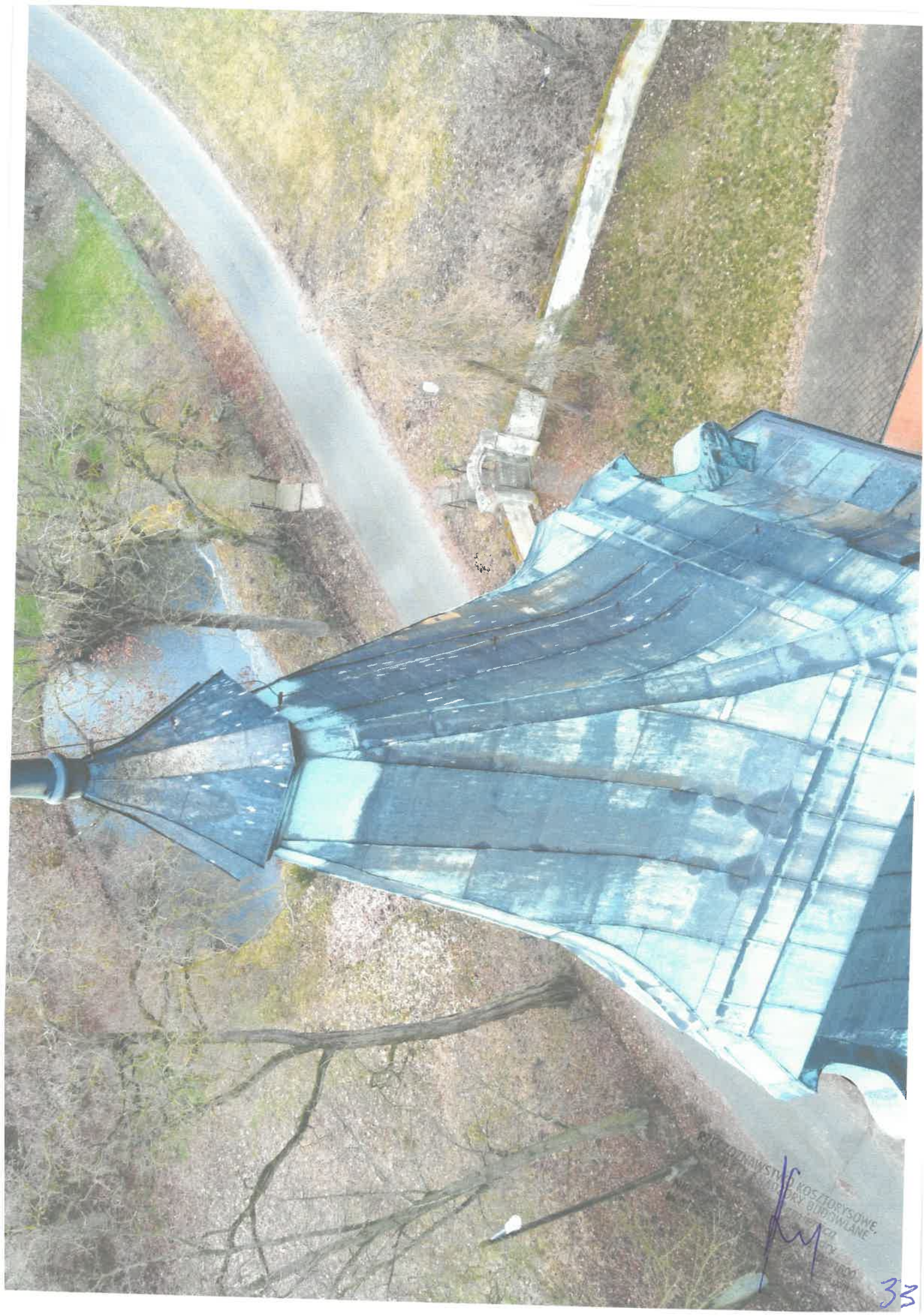
RZECZOWNICTWO HISTORYCZNE
PROJEKTY I NADZOR BUDOWLANE
Miroslaw P. Kozminski
Rataje 8, 62-800 Kalisz
NIP 887-100-10-18, REGON 141174
tel. 61 855-122, email: rko@wp.pl

[Handwritten signature]

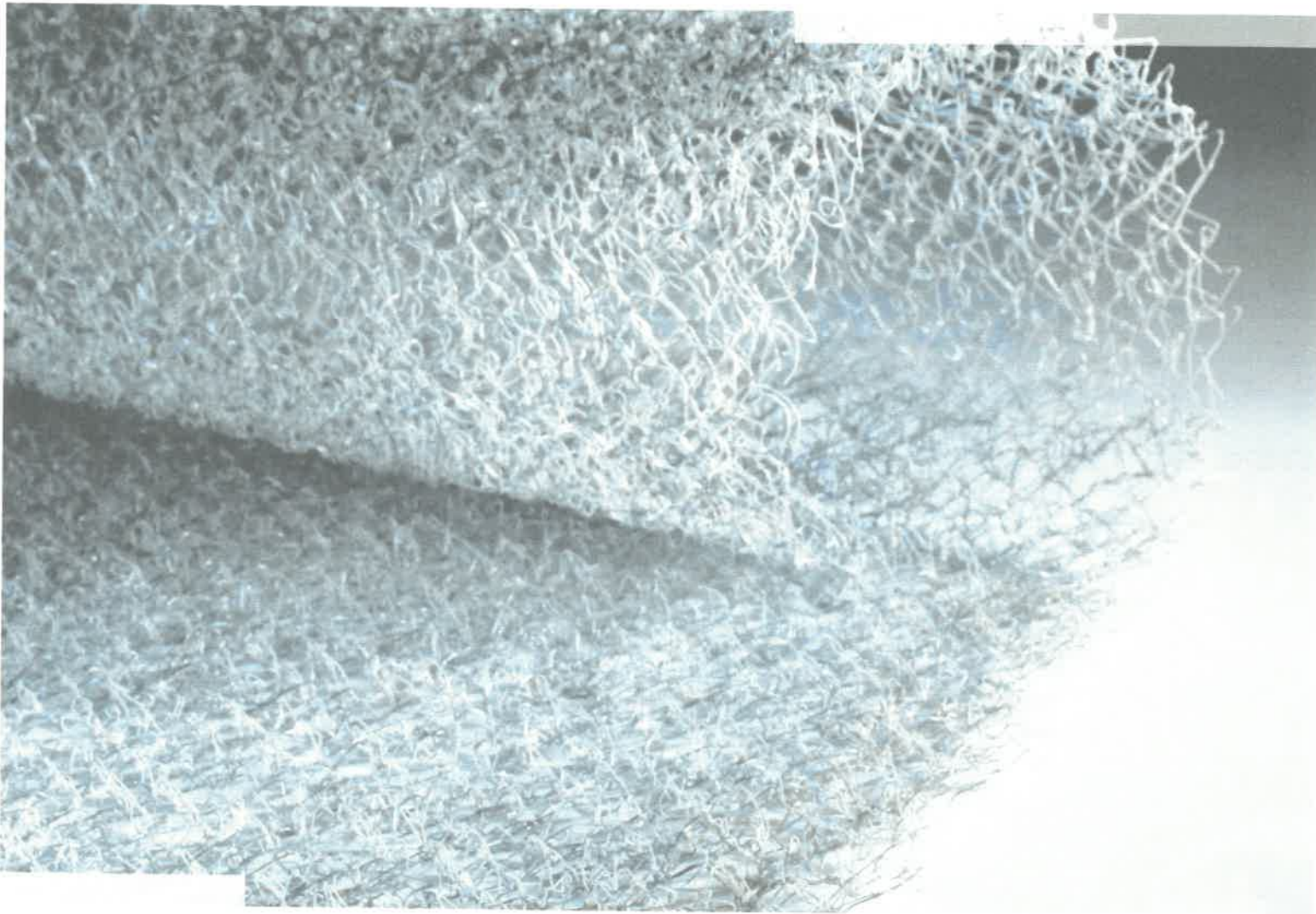
30

[Handwritten signature]

WYDZIAŁ INŻYNIERSTWA
KOSZTORYSOWE
BUDOWLANE
KATEDRA
PROJEKTOWANIA
BUDOWLANEGO

AIR-Z®

Mata strukturalna firmy RHEINZINK

Do dachów metalowych układanych na pełnym deskowaniu RHEINZINK wprowadza nową, własną matę strukturalną AIR-Z. Znajduje ona zastosowanie na podłożach nieabsorbujących wilgoci (np. na warstwach rozdzielających z pap bitumicznych), służąc jako uzupełnienie. Produkt ten rozwiązuje problem "punktu rosy" pojawiający się zwłaszcza przy poddaszach użytkowych, odprowadzając ewentualne skropliny bez możliwości przedostawania się ich w konstrukcję lub ocieplenie dachu. Główny obszar zastosowania to dachy metalowe o nachyleniu między 5° a 15°.

Na metalowe dachy spadziste wykonane m.in. w technologii rąbka stojącego czy listwy

Regulując wilgoć jest polecana szczególnie w konstrukcjach z zastosowaniem szczelnych warstw rozdzielających, np. z bitumu

Poprawia właściwości tłumienia hałasu

Spełnia wymogi "dachu twardego" wg normy DIN 4102, układana na bitumicznych warstwach rozdzielających

22 lata doświadczeń!

RZECZOZNAWSTWO KOSZTORYSOWE,
 PROJEKTY I NADZORY BUDOWLANE
 Mirosław Berner
 Rataje 3, budynek 2
 NIP 667-100-10-18, tel. 513-955-122
 tel. 513-955-122, e-mail: biuro@kosczyk.com.pl

Maty strukturalne nie tylko ułatwiają wysychanie przedostającej się pod powierzchnię dachu nieplanowanej wilgoci, lecz także umożliwiają wyrównanie podkonstrukcji z desek (do około 2 mm). Dodatkową zaletą AIR-Z jest ułatwienie przesuwania się dłuższych pasów blachy pod wpływem temperatury i uniknięcie niebezpieczeństwa związanego z nie dokładnie wbitym gwoździem. Kolejną zaletą jest, w zależności od rodzaju wykonanej konstrukcji, polepszenie wartości tłumienia hałasu – aż do 9 dB (A).

Dane techniczne

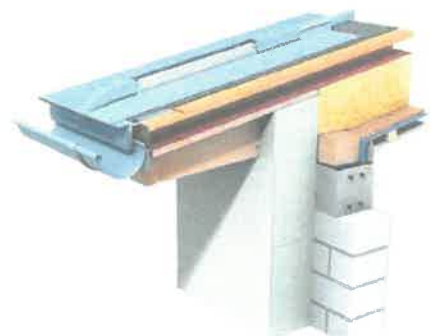
Masa rolki:	około 16 kg na powierzchnię 75 m ²
Szerokość rolki:	1,0 m
Długość rolki:	75 m
Średnica rolki:	0,85 m
Masa:	210 g/m ²
Odporność na rozrywanie:	dł. 1,3 kN/m, poprz. 0,8 kN/m
Temperatura układania:	> - 5 °C
Zakres temperatur:	- 40 °C do + 80 °C
Klasa palności wedle EN 13501:	E

Produkt poparty doświadczeniem

RHEINZINK jest uważany za prekursora maty strukturalnej. Nasi inżynierowie już w latach 90-tych ubiegłego wieku opracowali metody chroniące konstrukcje przed korozją biologiczną oraz hałasem. Mata strukturalna to bezpieczne rozwiązanie stosowane pod blachę. Od tego czasu pomyślnie ułożono miliony metrów kwadratowych trwałych pokryć dachowych, co pozwoliło na całkowite potwierdzenie słuszności tego kierunku. Wkrótce te rozwiązania stały się standardem także dla innych producentów branży. AIR-Z to własna mata strukturalna RHEINZINK pozwalająca zapanować nad zjawiskiem zamykanej w konstrukcji budowlanej wilgoci.

Rys. 1: Wentylowana konstrukcja dachu z izolacją termiczną na pełną wysokość krokwi.

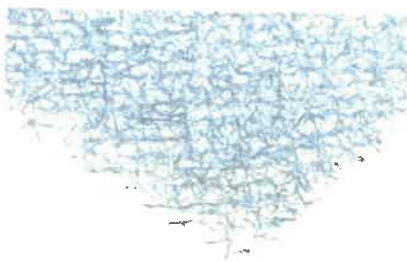

Rys. 2: Wentylowana konstrukcja dachu z pokryciem w systemie listwy Klick.

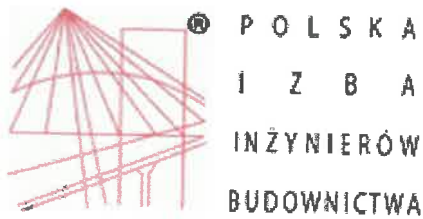
Pewne rozwiązanie od jednego dostawcy

Decyzja dotycząca wyboru technologii RHEINZINK to zawsze świadoma decyzja wyboru jakości i trwałości. Idealnie dopasowane do siebie elementy systemowe składające się z warstwy rozdzielającej AIR-Z oraz pokrycia dachowego z materiału RHEINZINK gwarantują pewne bezpieczeństwo na lata.

Na stronie www.rheinzink.pl przygotowaliśmy dla Państwa szczegółowe informacje na temat pokryć dachowych w technologii RHEINZINK wraz z przykładami projektowania oraz specyfikacją techniczną dla różnych zastosowań.

Znajdź nas na:

P O L S K A

I Z B A

I N Ź Y N I E R Ó W

B U D O W N I C T W A

Zaświadczenie

o numerze weryfikacyjnym:

WKP-68E-BCM-JSP *

Pan Mirosław Remienica o numerze ewidencyjnym WKP/BO/4275/01

adres zamieszkania Rataje 8, 62-310 Puzdry

jest członkiem Wielkopolskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa i posiada wymagane ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej.

Niniejsze zaświadczenie jest ważne od 2024-01-01 do 2024-12-31.

Zaświadczenie zostało wygenerowane elektronicznie i opatrzone bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu w dniu 2023-12-05 roku przez:

Andrzej Kulesa, Przewodniczący Rady Wielkopolskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa.

(Zgodnie z art. 78¹ K.c.

§ 1. Do zachowania elektronicznej formy czynności prawnej wystarcza złożenie oświadczenia woli w postaci elektronicznej i opatrzenie go kwalifikowanym podpisem elektronicznym.

§ 2. Oświadczenie woli złożone w formie elektronicznej jest równoważne z oświadczeniem woli złożonym w formie pisemnej.)

* Weryfikację poprawności danych w niniejszym zaświadczeniu można sprawdzić za pomocą numeru weryfikacyjnego zaświadczenia na stronie Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa www.piib.org.pl lub kontaktując się z biurem właściwej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa.

RZECZOZNAWA
PROJEKT
ZTORYSOWE
BUDOWLANE
Kontakt: Mirosław Remienica
ul. Rataje 8, 62-310 Puzdry
NIP 667-104-10-18, REGON 1410181600
tel. 513-955-122, email: mremienica@piib.org.pl, mremienica@gmail.com

WOJEWÓDZKI URZĄD OCHRONY ZABYTKÓW
w Poznaniu

WIELKOPOLSKI
WOJEWÓDZKI KONSERWATOR ZABYTKÓW

61-834 Poznań
ul. Gołębia 1
tel. 8528003
8528004
fax. 8528003
e-mail: wosoz@poznan.uw.gov.pl

Poznań, dnia 31 stycznia 2008 r.

WN 4150/0039/2008

Mirosław Remienica
Rataje 8
62 – 310 Pyzdry

W nawiązaniu do pisma z 7 stycznia 2008r. /data wpływu 17 stycznia 2008 r./, dotyczącego pracach budowlanych przy obiektach wpisanych do rejestru zabytków lub obiektach położonych w strefie układu urbanistycznego wpisanego do rejestru zabytków, będących pod ochroną konserwatorską, Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków w Poznaniu - Wielkopolski Wojewódzki Konserwator Zabytków opiniuje pozytywnie kierowanie i nadzór budowlany Pana Mirosława Remienicy nad w/w pracami budowlanymi realizowanymi w latach 2004 – 2007 przy obiektach zabytkowych, będącymi pod ochroną zabytków, załączonych do wniosku w formie zaświadczenia.

Niniejsze realizacje budowlano-konserwatorskie pod względem wykonania nie budzą zastrzeżeń ze stanowiska konserwatorskiego.

Wielkopolski Wojewódzki
Konserwator Zabytków

Mirosław Remienica
Mikołaj Staryżyński

aa eg

RZECZOZNAWSTWO KOSZTORYSOWE
PROJEKTY I NADZÓR BUDOWLANE
Mikołaj Staryżyński
Rataje 8, 62-310 Pyzdry
NIP 667-100-10-18, tel. 613-955-122, email: m.staryzynski@gmail.com

37

Konin

1985-11-20

dnia 19 r.

(pieczęć)

Nr UAN.483/8346/II/40/85

**DECYZJA O STWIERDZENIU PRZYGOTOWANIA ZAWODOWEGO
do pełnienia samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie**

Na podstawie § 5 ust.2;6 ust.2 i 3;7 i § 13 ust. 1 pkt. 1 i 2 lit. ---
rozporządzenia Ministra Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 20 lutego 1975 r
w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie (Dz. U. Nr 8, poz. 46)

stwierdza się, że: Obywatel (ka) Mirosław Stanisław Remienica

(imię i nazwisko)

Technik budowlany

(tytuł naukowy - zawodowy)

urodzony (a) dnia 9 kwietnia 53 19 r. w Ksawerowie

posiada przygotowanie zawodowe upoważniające do wykonywania samodzielnej funkcji
kierownika budowy i robót

(rodzaj funkcji)

w specjalności architektonicznej i konstrukcyjno - budowlanej

(rodzaj specjalności techniczno-budowlanej)

w zakresie

POU.W. Nr 548/200/1985-02-4

(specjalizacja zawodowa)

RZECZOZNAWSTWO KOSZTORYSOWE
PROJEKTY I NADZOR BUDOWLANE
Mirosław Remienica
Rataje 8, 62-107-10 Ksawerowie
NIP 687-109-10-18, G. W. 10181600
tel. 513-855-122, e-mail: nazi@poczta.onet.pl

Obywatel Mirosław Stanisław Remienica jest upoważniony do :

- 1/ kierowania, nadzorowania i kontrolowania budowy i robót, kierowania i kontrolowania wytwarzania konstrukcyjnych elementów budowlanych oraz oceniania i badania stanu technicznego w zakresie wszelkich budynków i innych budowli o powszechnie znanych rozwiązaniach konstrukcyjnych, z wyłączeniem linii, węzłów i stacji kolejowych, dróg oraz lotniskowych dróg startowych i manipulacyjnych, mostów budowli hydrotechnicznych i wodnomelioracyjnych,
- 2/ sporządzania w budownictwie osób fizycznych projektów w zakresie rozwiązań architektonicznych :
 - a/ budynków inwentarskich i gospodarczych, adaptacji projektów typowych i powtarzalnych innych budynków oraz sporządzania planów zagospodarowania działki związanych z realizacją tych budynków,
 - b/ budowli nie będących budynkami.

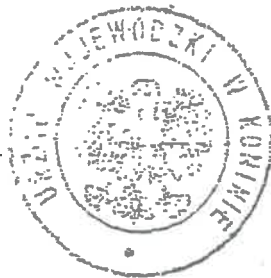
Od decyzji niniejszej przysługuje Obywatelowi odwołanie do Ministra Budownictwa, Gospodarki Przestrzennej i Komunalnej za pośrednictwem tutejszego Wydziału w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

Otrzymuje:

Ob. Mirosław Stanisław Remienica
zam. Rataje 8
62-415 Pызdry

Główny
Architekt Wojewódzki

Janusz Kaczerowski

RZECZOZNAWSTWO PROJEKTY I NADZÓR BUDOWLANE
Mirosław Remienica
Rataje 8, 62-415 Pызdry
NIP 667-100-10-18, tel. 513-955-122, email: mremienica@wp.pl
tel. 513-955-122, email: mremienica@wp.pl